

הטייס

אורי גליון, לבוש חולצה משובצת בצבע צהוב, כפי שצולם בעת חקירתו. גליון, השוהה היום בארצות הברית ומשמש כסכטולוג באוניברסיטת הארווארד, סירב להשיב על השאלה: "מי אשם בתאונה? תנאים מטאורולוגיים או הטייס?" וטען: "מומחים גדולים ממני צריכים להחליט בעניין הזה."

אמבולנסים במקום. טנדר ירוק ניכנס לביגורש, והאשה הועלתה לתוכו בזהירות.

איך שינה במועגן. שעה יותר מאוחר, היה הכל שקט. בדומיית בית-קברות. אני שים דיברו בלחישות מוזעזעות: "דוב הררי נהרג! הבן של אנציו (סירני)! אליק שומרני פצוע קשה! כסה המסכן! אש תו נהרגה!" עוד אי-אפשר היה לעמוד על ממדי האסון.

לאורך הכביש המוביל לטבריה עמדו חברי משקים וצפו במכוניות שחלפו בטיסה, עם מטענים האיום. מאות טיפסו על הגבעה התלולה מחוץ לבית-החולים שוויר צר. מזמן לזמן יצא אחד מאנשי בית-החולים, וביקש מתנדבים שיתרמו מדמם. לא היה מחסור בתורמים צעירים.

בתשע בערב הופיעה מכונית כחול-שחור רה לפני שער הברזל של בית-החולים. משה שרת. ציפורה שרת. טדי קולק וחצי תריסר מלווים יצאו מן המכונית. שרת נראה מוזעזע מאוד. אחרי חצי שעה יצא והרחק מטבריה, מעבר למי הכנרת השחור רים נצנצו כמה אורות עמומים. היו אלה אורות קיבוץ מעגן, שבו לא עצם איש עין אותו לילה.

פצוע קשה

אחד הפצועים קשה מוטל על הארץ, כשלידו כמה מאורחי הטקס הממתינים עד שתגיע אליו העזרה הראשונה. פיניו הפצועים ממקום האסון נעשה עלידי מתנדבים שהעמידו את עצמם ואת מכוניותיהם לפעולה, והצליחו לפנות במהירות את כל הפצועים לביה"ח שויצר בטבריה.

מסביב למקום האסון והטעניה את הגור פות. לפתע זעק מישהו בהפתעה: "היא חיה! היא חיה! היא עדיין נושמת!" רופא הובהל למקום. חולצתו הלבנה היתה מוכתמת. הוא ניגש לגופת האשה המכוסה, פרס את חולצתה השחורה, וקירב את אוזנו ללבה. "מהר, ציווה, אמבולנס, ייתכן ויש לה עוד סיכוי!" לא היו יותר

מיילל ליד גופה מעוכה, ונלקח ממנה בכוח. מכוניות ואמבולנסים התכנסו מייד למר קום שם הוגשה עזרה ראשונה. הפצועים הובלו מייד לבית-החולים שויצר בטבריה, במרחק 13 קילומטרים. כאשר נותרו המי תים לבדם, עברה מכונית משא של מי שמיטרה את השרשרת שהטילה המישטרה

דקה אחת

לפני האסון. מטוסו של אורי גליון חג מעל לבתי קיבוץ מעגן, עורך פנייה שמאלה כדי לזרוק את האיגרת בשטח פתוח, מאחורי האנדר"ט המטוס הספלים. בתמונה נראה המטוס בעת התפנית שמאלה, כשחבריה המשק מתבוננים בו ליד ביתם.

ספסלים שרופים היו זרועים בשטח, כרי בעים, תיקים וסמרטוטים מילאו את המיגר רש. שעה שהמצילים ערכו את גוויות ההרוגים בשורה ארוכה, ביקש מישהו, בצעקה, שמיכות לכסות אותם. כמה אני שים, שחגו כשיכורים, הלכו ובאו, סקרו את הגופות המאובנות בהתעמקות מייסרת. מדי כמה רגעים צנח מישהו לקרקע,

כשדה קרב

כך נראה מקום האסון כ-15 דקות לאחר שנפל המטוס. הקהל הורחק בינתיים עלידי שוטרים ומתנדבים, הפצועים הועברו למרפאת-הקיבוץ או לבית-החולים בטבריה. על האדמה מונחות גופותיהם של שבעה אנשים שנהרגו במקום. על הקרקע (במרכז התמונה ובשמאלה), עדיין נראים כתמי הדם הרבים של הפצועים, בהם כבדטיפלו באותה השעה במרפאה ובבית-החולים. צוות רופאי בית-החולים שויצר בטבריה, הוזעק במהירות לביה"ח, ותיפקודו זכה מאוחר יותר לשבחים.